

staas, og jeg har nu min Tvivl om, at Ministeren i det hele har forstaaet disse Paragraffer saaledes, som de senere blev fortolket.

Det ærede Medlem sagde, at de fattige flyttede til Byerne, og derved blev Købstæderne i Virkeligheden daarligere stillet. Jeg vil dertil sige, at Realiteten i hele dette Forslag er, at der er sat en Sum, hvorefter Staten yder $\frac{2}{3}$, og enten det var den højtærede Ministers Forslag eller vort Forslag, der blev vedtaget, havde de paagældende ikke faaet refunderet mere end de $\frac{2}{3}$, de faar i Øjeblikket. Thi det var altsammen holdt indenfor Begrænsningen, og Ministerens Forslag var 15 plus 9 plus en Aflastning med Hensyn til Brændsel og Børnebespisning, hvilket af Socialdemokraterne er kalkuleret til 27 Kr., og dette Beløb er vi gaaet med til. Med andre Ord, alle de Penge, der kræves som nødvendige, er vi gaaet med til, Refusionen er $\frac{2}{3}$, og derfor var Købstæderne lige heldigt stillede, enten vore Paragraffer, som de nu er affattede, gaar igennem, eller de, det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) vil have. Købstæderne vilde ikke faa flere Penge ved hans Ordning, og de fattige rejser ikke mere ind til ham, fordi vore Forslag vedtages. Det ærede Medlem er altsaa uberettiget til at sige, at Købstæderne vil blive stillet ringere ved dem.

Maa jeg i denne Forbindelse til den højtærede Minister, som forleden sagde, at dette var en Købstadlov, sige, at jeg har nu den Opfattelse, at Pengene netop maa gaa derhen, hvor Trangen er, og saa vist som de store Kapitaler væsentligst er ophobede i Byerne og da særlig i København, findes den største Fattigdom ogsaa der, og den reelle Grund til, at Pengene der bliver brugt i stærkere Grad, turde være den, at der er større Trang, forholdsvist flere vanskeligt stillede, end der er ude omkring paa Landet. Jeg tror, man maa se saaledes paa Forholdene, naar man skal anlægge samfundsmæssige Synsmaader, at de trængende maa hjælpes der, hvor de er, uanset om det er i By eller paa Land. Hovedsynsmaaden maa ikke være, om det er en By eller en Landkommune, der er Tale om, men om man kommer dem til Hjælp, der virkelig trænger. Naar der er Tale om de trængende og om et Almisseprincip, vil jeg sige, at det, der er faldet mig mest for Brystet, er, at man har talt om Almisse i denne Forbindelse.

Naar jeg ser paa den sociale Lovgiv-

ning, som den har udviklet sig i Danmark, og specielt standser ved en Lov, som jeg i øvrigt anser for en af de bedste, Sygekasseloven, ser jeg dér Staten ofre mellem 4 og 5 Mill. Kr. aarlig til anerkendte Sygekasser og ser ligeledes Kommunerne ofre et ret stort Beløb derpaa, og Regeringen og Rigsdagen er ved det Sygekasseudvalg, der er nedsat, blevet enige om at afstikke Grænserne saaledes, at de, der i Byerne har 2,000 Kr. og paa Landet 1,400 Kr. i aarlig Indtægt, kan være Medlemmer af de anerkendte Sygekasser og derved modtage det Tilskud, det offentlige yder. Her har man altsaa trukket en Grænse, og hvorfor har man det? Vel sagtens ud fra den Betragtning, at de, der ikke har højere Indtægter end disse, ikke er i Stand til at taale de Stød, som Sygdom kan føre med sig, og at Samfundet derfor har en moralsk Forpligtelse til at støtte disse Mennesker i Kampen mod Sygdommene. Men i det Forhold, vi i Dag behandler, staar vi overfor noget lignende. De Mennesker, der har disse lave Indtægter, vil heller ikke kunne modstaa de Katastrofer, som Dyrtidens Tryk kan medføre for dem, og derfor maa Samfundet ogsaa her træde støttende til. Det er uendelig vanskeligt for mig at se, at Understøttelsen skulde være en Almisse, naar den gives for at afbøde Dyrtidens Tryk, medens den ikke er en Almisse, naar den gives for at afbøde Sygdommens Tryk. Den gives af den Grund, at de Mennesker, hvis Indtægter falder under de nævnte Grænser, ikke befinder sig paa det økonomiske Niveau, hvor man er i Stand til at klare Vanskelighederne. Det er det, Venstre stadig har fremhævet maa være Hovedudgangspunktet for de Foranstaltninger, der her er Tale om. Vi har allerede ved Sygekasseloven sat Skellene. Vi har Skellene overalt. Vi ved dog saa udmærket godt — det er overhovedet ikke muligt at bilde Folk noget andet ind —, at naar der bliver foretaget en almindelig Regulering, bliver den ikke foretaget af Hensyn til den Mand, der sidder med $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., men for at hjælpe dem, hvis Indtægter ligger under de Grænser, jeg her har nævnt.

Nu forstaar jeg, at det ærede Medlem fra Silkeborg ligesom et æret Medlem af den radikale Gruppe oppe i Landstinget havde sin Opmærksomhed henvendt paa Husmændene, og det er rigtig — for dem, der praktisk kender Forholdene, er der ingen Tvivl om, at Husmændenes Indtægter vil være i høj Grad forringede i denne Vinter —, for det siger sig selv, at naar de